

KAYAHAN DEMİR

HAFIZA KOLEKSİYONCUSU

GENÇ
T
TİMİS

GENÇ TİMAŞ
Polisiye | 2

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Düzeltili | Cansev Ayanoğlu
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Mart 2020
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 4877

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3300-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 | **Sertifika No** | 44452

© 2020 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik ve çift anadal olarak Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip bir de İstanbul Üniversitesi “Kültürel Miras” bölümüne başladı.

Lise yıllarına dayanan yazın hayatı, 2012 yılında yayımlanan ilk kitabıyla süslendi. Sonraki senelerde bu ilk göz ağrısına başka kardeşler de katıldı.

Bazı yerel ve ulusal dergilerde öykü ve denemeleri yayımlandı. Katıldığı çeşitli öykü yarışmalarında dereceler aldı.

İstanbul’da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, korku ve fantazy edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Bazı dernek ve kurumlarda “hayal gücü ve yazarlık atölyesi” eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarlar Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazy ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesidir.

Yazarın Diğer Kitabı

Pera Palas’ta Gölge Oyunu

[instagram.com/yazarkayahandmr](https://www.instagram.com/yazarkayahandmr)

[facebook.com/yazarkayahandemir](https://www.facebook.com/yazarkayahandemir)

twitter.com/yazarkayahandmr

“Sessiz insanlar,
en gürültülü zihinlere sahiptir.”

-*Stephen King*

İki gün önce...

İstanbul Arkeoloji Müzesi

Karaltılara bürünmüş bir silüet, hiç oyalanmadan Eski Şark Eserleri Müzesi'nin hemen karşısındaki, bir bölümü yapımda olan büyük binaya giriş yaptı. Gece yarısıydı ve ortalıkta derin bir sessizlik asılıydı. Silüetin işitebildiği tek şey hızlı adımlarıydı. Hedefine yaklaştıkça kalp atışları hızlanıyor, heyecandan terlemeye başlıyordu.

Aslında heyecanlanmasını ya da korkmasını gerektiren bir şey yoktu. Harika bir plan yaptığını düşünüyordu. Uzun koridorda, önünü daha rahat görebilmek için elinde tuttuğu feneriyle ilerliyordu. Düzenli aralıklarla dizilmiş görkemli heykeller şimdi daha bir ürkütücü gözüküyordu gözlerine. Her an hareketlenecek ve "Git buradan, bizi rahatsız etme!" diyecek gibiydiler.

Silüet terledikçe nefes almakta da güçlük çekmeye başladığını hissetti. Üzerindeki siyah kıyafetler mayıs ayına göre oldukça kalın sayılırdı. Önüne çıkan merdivenleri

uzun bacaklarıyla ikişerli üçerli tırmanmaya başladı. “En uç nokta,” diye geçirdi aklından, “en uç noktaya ulaşmalıyım.”

Önünde yeni merdiven basamakları belirmişti. Hızla onları da tırmanmaya başladı. Artık hedeflediği noktaya gelmesine çok az kalmıştı. Zira en üst kattaydı.

Toprağa yarı gömülü halde olan parçalanmış iskelet yığınının görünce tüyleri diken diken oldu. Bu manzaraya alışkın olmasına rağmen içinde bulunduğu atmosfer onu korkutmayı başarmıştı.

Müzeler... Geceleri korkunç bir yere dönüşüyordu! Bu düşünceler eşliğinde koridorun sonuna kadar ilerledi. Her bir adımda karanlığın kendisini içine çektiğini düşünüyordu.

Sonunda hedefine ulaşmıştı. El fenerini önünde boylu boyunca uzanan cam panoya yöneltti. İşte aradığı şey oradaydı. Acele bir şekilde kollarını sıvadı siluet. Bir an önce alması gerekeni almalı ve bu kasvetli yerden kurtulmalıydı.

1.

Bir gün önce...

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü

nl tarih profesörü odasına giriş yaptığında kendisini daha iyi hissettiğini düşündü. Bugün bir Şey vardı onda. Tarif edemeyeceği bir tür rahatsızlık...

Her zamanki gibi akşam saatlerine kadar çalışmış ve bu sabah kendisine gelen kargoyu yoğunluktan amayı unutmuştu. Şimdi masanın üzerinde kendisine göz kırpan dosyayı alıp incelemeye başladı. Bir an önce kargoya bakıp, üniversiteden çıkmayı düşünüyordu. Biraz hava almaya ihtiyaı vardı. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Sonrasında ğrencilerinin kendisi için düzenleyeceği doğum günü partisine katılacaktı. Oldum olası nefret etmişti bu tür kutlamalardan... Fakat onu çok seven öğrencileri her yıl ona küçük sürprizler yapmaya bayılıyordu.

“Altımış dört yaşındaki bir adamın doğum günü m olurmuş hiç!” diye söylendiği esnada kargonun içinde gördüğü küçük bir nesne duraklamasına neden oldu. nce ne oldu-

ğunu anlayamasa da, o şeyi eline alıp incelemeye başladıktan sonra nefes almakta daha da güçlük çektiğini fark edecekti. Kravatını esnetti ve neredeyse kol saati pili büyüklüğündeki yuvarlak nesneye daha yakından bakma imkânını elde etti.

“Bu... Bu olamaz!” diyebildi nefes nefese. Sanki bir koşu maratonundan yeni çıkmıştı. Kalp atışları normal olamayacak şekilde hızla atmaya başladı. Kalbi göğüs kafesine baskı yapıyor gibiydi.

Kargo dosyasının içinde onu bekleyen bir de kâğıt vardı. Profesör titreyen elleriyle kâğıdı zarfından çıkarttı. Kâğıdın üzerinde iki kelimelik bir cümle yazılıydı ve oldukça netti. Sağ alt köşesinde de bu yazıyı yazan kişinin ismi göze çarpıyordu.

Profesör gördüklerinden sonra ancak “Hayır,” diyebildi. “Bu nasıl olabilir?” O anda yüzünde katilini görmüş bir kurbanın dehşetli ifadesi vardı. Aniden ayağa kalktı. Elindeki kâğıdı istemsizce masaya bıraktı. Ancak yuvarlak pil şeklindeki gümüş nesne diğer elindeydi.

Boynu ve suratı sebepsiz bir şekilde ateşler içindeydi. Artık yüzünün de yanmaya başladığını hissediyordu. İçinde bulunduğu dehşet anlarından dolayı bu durumda olduğunu düşündü Profesör. Psikolojik olmalıydı. Dışarıya çıkıp biraz hava aldıktan sonra kendisini toparlayacağını düşünüyordu.

Odanın kapısını aralayıp koridora adımını atmasıyla midesinde sancı hissetmesi bir oldu. Ancak o anda kendisine bir şeyler olduğunu idrak edebilmişti. Suratındaki ve boynundaki yanma hissi her geçen saniye daha da artıyordu.

Gözle görünmeyen bir ejderha karşısına geçmiş fütursuzca yüzüne ateş üflüyordu sanki.

Adımlarını da hızlandırmıştı Profesör. Muhtemelen kendisinden ve görevlilerden başka kimsenin olmadığı karanlık üniversite koridorlarında, yolunu kaybetmiş bir fare misali cirit atıyordu. Tek istediği şey açık havaydı. Derin nefes alabileceği temiz bir hava... Bu işkence biraz daha sürerse ciğerleri havasızlıktan infilak edebilirdi. Bacaklarındaki kuvvet de azalıyordu. Artık dermanı kalmayan yaşlı adam, son çırpınışlarını sergiliyordu. Hissettiği rahatsızlık belirtile-
rinin artık ne olabileceğini tahmin ediyordu. Onu derinden yaralayan çaresizliğiydi.

İstanbul Üniversitesi'nin meşhur Hergele Meydanı'na geldiği anda bacaklarını hissedemez oldu ve yüzüstü yere kapaklandı. Uzun koridorda yankılanan canhıraş inleme sesi önce duvarlara, sonra kulak zarlarına ve en sonunda yüreğine kadar işledi.

Yüzüstü bir şekilde can çekişiyordu Profesör. Son kalan nefesiyle birkaç kelimede edebildi:

“Nasıl... Nasıl yapabildin?”

Sonrasında derin bir sessizlik... Karanlık profesörün son kalan ışığını da bir daha vermemek üzere emmiş, hayat ışığını tamamen söndürmüştü.

2.

Şifre Bilimci Milas Ulukan, dedektiflik bürosundan çıkıp evine geldiğinde saat gece yarısına geliyordu. Gün içinde çok bir şey yiyememiş, gelirken Kadıköy Moda sahilinde gece yarısına kadar açık olan büfede karnını doyurmuştu. Büfede gördüğü bir gazeteyi evde okurum düşüncesiyle yanına almış ve oradan ayrılıp hiçbir yere uğramadan evine gelmişti.

Kendini çok yorgun hissediyordu. Ani hava değişimleri de kendisini yorgun hissetmesine bir sebepti şüphesiz. Baharları çok seviyordu ama insanın kolaylıkla şifayı kapabileceği mevsimlerdi ama şu anda Milas'ın hastalanıp yataklara düşmek gibi bir lüksü olamazdı. Evi çok büyük sayılmazdı ama oldukça merkezi bir yerdedi. Dedektiflik bürosuna yaklaşık üç yüz metre uzaklıkta...

İş yorgunluğundan sonra bir de yol kahrı çekmek istemediği için büronun yakınlarında bir ev tutmuştu genç dedektif. Şimdi ise ne kadar doğru bir hamle yaptığının farkındaydı.

Üzerini değiştirdikten sonra evin en rahat köşesine kurulmuş, büfeden arakladığı gazeteyi inceliyordu. Gazetede gördüğü bir başlık keyfini kaçırmıştı.

“İstanbul Arkeoloji Müzesi’nde Hırsızlık!”

Haberde yüzyıllar öncesinde basıldığı tahmin edilen gümüş bir sikkenin çalındığı, yerine ise sahtesinin konulmuş olduğu yazılıydı. İki gün önce çalınan orijinal sikkenin yokluğu ise ancak bir gün sonra fark edilebilmişti. Müze yetkilileri sikkenin hangi döneme ait olduğu bilgisini basına vermemişti. Milas'ı meraklandıran asıl soru buydu.

Aklında bir soru daha vardı. İstanbul Arkeoloji Müzesi gibi bir yerde bu derece bir güvenlik zafiyeti nasıl olabilirdi? Akıl alacak gibi değildi. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu şifre bilimci. Gün içinde yaşadığı yorgunluk onu uyuyup dinlenmeye davet ediyordu. Gazeteyi bir köşeye bıraktı ve göz kapaklarına yenik düştü. Biraz sonra deliksiz bir uykunun esiri olacaktı.

3.

Tarih Profesörünün odası bir kez daha aralandı. Odanın ışığı beklenmedik şekilde açık, kapısı aralıktı. İçeriye doğru adım atan siyahlara bürünmüş esrarengiz siluet, işini mümkün olabildiğince sessiz bir şekilde yapmaya çalışıyordu. Profesörün çalışma masasına usulca yaklaştı. Masadaki, üzerinde iki kelime ve bir isim yazılı olan kâğıdı aldı ve onun yerine bir başkasını bıraktı. Burada yapması gereken birkaç işlem daha vardı. Kimseye görünmeden görevini başarıyla tamamlamak ve bu gerginliğe artık bir son vermek istiyordu.

4.

Milas, önce çok uzaklardan geldiğini düşündüğü sesi işittiğinde kendinde değildi. Ses gitgide yaklaşmış ve onu deliksiz uykusunda rahatsız etmeye başlamıştı. Göz kapaklarını araladığında müthiş bir baş ağrısı hissetti. Çünkü yorgunluğu ve uykusunu tam olarak alamaması ona böyle acı bir armağan bırakmıştı. O sırada cep telefonu çaldı. Arayan polis arkadaşı Elif'ti.

Uykudan yeni kurtulmaya başlayan tiz sesiyle “Kesin bir şey oldu,” diye mırıldandı. Yatağında doğrulduğunda henüz havanın aydınlanmadığını fark etmişti. Saat sabaha karşı beş sularıydı.

“Alo Elif, hayırdır, beni rüyada mı gördün?”

Milas, baş ağrısına rağmen böyle tatsız bir espri yapabildiğine şaşırı. Galiba gün içinde asistanı Engin Ar'la biraz fazla zaman geçiriyordu.

“Hayır Milas,” diyebildi Elif yarı telaşlı yarı alaycı bir sesle, “seni rüyamda görsem emin ol bu saatte aramazdım. Buraya gelmen lazım, mesele mühim!”

Elif'in sesi cızırtılı geliyordu. Arka plandaki telsiz sesleri olayın ciddiyetini kanıtlar türdendi. Milas, bir yandan ba-

şının ağrısını nasıl dindirebileceğini düşünürken bir yandan
“Tamam Elif,” diyebildi. “Hemen geliyorum. Adresi ver...”

Elif tam telefonu kapatacakken, Milas tekrardan araya
girdi:

“Elif, benim sade kahveyi şimdiden hazırlat olur mu?
Aksi halde fazla ayakta durabileceğimi pek sanmıyorum.”

5.

“Geliyor komiserim, birazdan burada olur.”

Cesedin yanında düşünceli bir şekilde duran Komiser Atıf Bakırcı'nın bakışları Elif'in üzerindeydi.

“Peki olay yeri inceleme ekibi?”

Elif, hemen yanıtladı:

“Onlar da yolda komiserim.”

Bu esnada Mehmet Ali'yle Tekin yanlarına gelmişti. Mehmet Ali'nin her zamanki gibi arkaya taralı saçlarında yoğun bir jöle parlaklığı göze çarpıyordu. Tekin ise alışıldığı üzere dağınık bir görünüme sahipti. Uyanır uyanmaz, saçlarını bile taramadan gelmişti belli ki buraya... Gerçi normal zamanlarda da kendisine baktığı pek söylenemezdi. Yakışıklı bir çehreye sahip olmasına rağmen dağınıklığı seviyordu genç adam.

Mehmet Ali'nin uzun ve iri parmaklarında maktulün kimliği bulunuyordu. Profesörle ilgili ilk malumat toplanmıştı anlaşılır.

“Maktulün ismi Beyazıt Vural... Araştırdık, burada tarih profesörümüştü. Tanınmış alanında yetkin bir profesör...”

Tekinsiz Tekin hemen araya girdi ve fikrini paylaştı:

“Komiserim şayet bu bir cinayetse ki öyle gözüküyor, tarih cinayeti olması güçlü ihtimal...”

Komiser Atıf, Tekin'in ne demek istediğini anlamamış gibi yüzüne baktı. Bir yandan da düşünceli bir halde kalın parmaklarıyla pos bıyıklarını düzeltiyordu. İri, yuvarlak ve babacan suratında belki de en dikkat çeken noktayı koyu kahverengi bıyıkları...

“Ne demek şimdi bu?”

“Bilirsiniz ya komiserim, tarihçiler arasında çok sık çatışma olur. Onların kavgaları da hengâmelidir, ölümleri de...”

Elif kırk yıl düşünse Tekinsiz Tekin'le aynı fikirde olacağını tahmin edemezdi. O da Tekin gibi düşünüyordu ama destekliyormuş gibi gözükmemek için susmayı tercih etti. Gerçi konuşmak için enerjisi de yoktu genç kızın. Onun da henüz afyonu patlamamıştı. Kıvrıcık koyu siyah saçlarını eliyle gelişigüzel taramasına rağmen hâlâ dağınık gözüküyordu. Uykusunu yeterince alamadığından göz altı morlukları da iyice belirginleşmişti. Onu kurtaran tek şey doğal sayılabilecek güzelliği idi.

Tekin'i onaylayan cümleyi ise Mehmet Ali söyleyecekti:

“Ben de aynı fikirdeyim komiserim. Bir şeyler söylemek için henüz çok erken biliyorum ama bu ölümün tarihle ilgili olması kuvvetle muhtemel...”

“Durun bakalım,” diyerek araya girdi Atıf Bakırcı gür sesiyle. “Daha cinayet olup olmadığını dahi bilmiyoruz! Belki adam eceliyle öldü. Bu konuda Milas’ın da fikrini alalım.”

Tekin’in yüz ifadesinden bozulduğu anlaşılıyordu.

6.

Milas, fakülteye giriş yaptığında tuhaf duygular içindeydi.

Dört sene burada dirsek çürüttüğünü hatırladı ve öğrencilik yılları geldi aklına. Engin gibi matematik olimpiyatlarına hazırlanışını, aldığı dereceleri, arkadaşlarıyla yaptığı kaçamakları, haylazlıkları ve daha nice hatırası tıpkı bir film şeridi gibi geçti gözlerinin önünden. Anlıktı bu film... Süre olarak çok kısa ama hissettirdikleri koca bir ömre bedeldi.

Onda kendi gençliğini gördüğü asistanı Süper Zekâ Engin'in de birkaç yıla kadar bu yollardan geçecek olması bir an mutlu etmişti genç adamı. Hatta az da olsa imrenmişti çocuğa... Onun yaşlarında olmak için şimdi nelerini vermezdi. Zamanı geri sarabilmek için her şeyini feda edebilirdi. Ama ne çare ki giden zamanın geri geldiği hiç görülmemişti. O sebeple insan her bir saniyesini dolu dolu, hissederek yaşamalıydı.

İstanbul Üniversitesinde Fen Fakültesi ve Edebiyat Fakültesi ayrı fakülteler olmasına rağmen binaları bitişikti. Dolayısıyla Matematik Bölümünde eğitim gören Milas, sürekli Edebiyat Fakültesi bahçesine gelir, ders aralarında arkadaşlarıyla birlikte çayını burada yudumlardı.

Bu vesileyle Edebiyat Fakültesinden birçok tanıdığı arkadaşları, dostu olmuştu. Seneler sonra dahi bazılarıyla görüşüyordu.. Ancak buraya bir cinayet sebebiyle geleceğini hiç tahmin etmezdi. Zira üniversiteler kan akmasını diye eğitim veriyordu. Burada kişinin silahı bıçak ya da tabanca değil, kalem ve mürekkep olmalıydı.

Bu düşüncelerle Hergele Meydanı'na kadar gelebilmişti. Bu meydanın da Milas için özel bir yeri vardı. Özellikle kış aylarında soğuktan korunmak için az mı meydanın taşlarına oturmuş, kalorifer başında arkadaşlarıyla ders çalışmıştı.

Kim bilir burada kaç insanın benimkine benzer hatıraları vardır, diye düşündü ve bir kez daha geçip giden senelerine üzüldü.

Birkaç adım daha atmıştı ki polisleri ve kardan adam misali beyazlara bürünmüş olay yeri inceleme ekibini gördü. Bir de “Olay Yeri Girilmez” yazılı sarı siyah şeritleri... Yerde yatan adamın cesedi, dedektifin bulunduğu noktadan net olarak görülebiliyordu.

“Hiç Hergele Meydanı'na yakışmayan bir tablo,” diye söylendi ekibe yaklaştığı sırada.

Onu ilk fark eden Mehmet Ali oldu.

“Hoş geldin Milas...”

“Pek hoş gördüğümü söyleyemeyeceğim.”

Olay yeri inceleme ekibinden biri maktulün fotoğraflarını çekiyor, bir diğeri cesedi yakın takibe almış inceliyor-

du. Ekipten bir başkası ise elde edilen delilleri itinayla not ediyordu. Hepsinin üzerinde özel beyaz kıyafetlerden vardı.

Kısa süreli bir gözlemin ardından maktule daha da yaklaşan şifre bilimci, “Bir fikriniz var mı?” diye sordu ekibe.

“Cinayet olabileceğinden şüphe ediyoruz,” dedi Elif itiraf edercesine. O anda Tekin’in yüz ifadesini görmek dahi istemiyordu.

Milas artık maktulün yanı başındaydı.

Tahmini altmışlı yaşlarda olan adam bakımlı birine benziyordu. Yaşına rağmen saçları oldukça sık ve beyazdı. Düzenli olarak her gün sinekkaydı tıraş olduğu anlaşılıyordu. Temiz, bakımlı bir yüzü vardı.

Yaşından dolayı gözaltı torbaları iyice belirmişti. Boyunda ve yanaklarında kızarıklıklar göze çarpıyordu.

Olay yeri ekibinden bir genç Milas’ın yanında belirdi.

“Kalp krizi gibi gözükmesine rağmen yüzündeki kızarıklıklar bizi şüphelendiriyor. Bir tür zehir olabilir.”

Milas, hiçbir tepki vermedi. Şimdiye kadar çok cinayet vakasına şahit olmuştu. Ama düşmanını zehirle öldüren katillere sadece polisiye kitaplarda rastlamıştı. Bu hiç adil olmayan bir öldürme şekliydi Milas’a göre. Tabanca ve bıçaklı cinayetlerde kişi çoğu zaman katilini görebiliyordu. Ancak zehir, hayat ışığı sönen kurbanlar için koskocaman bir muamma deryasına açılan anahtar görevi görüyor olmalıydı.

Milas sağ eline plastik bir eldiven geçirdikten sonra maktulün yüzünü incelemeye başladı. Biraz daha yakından